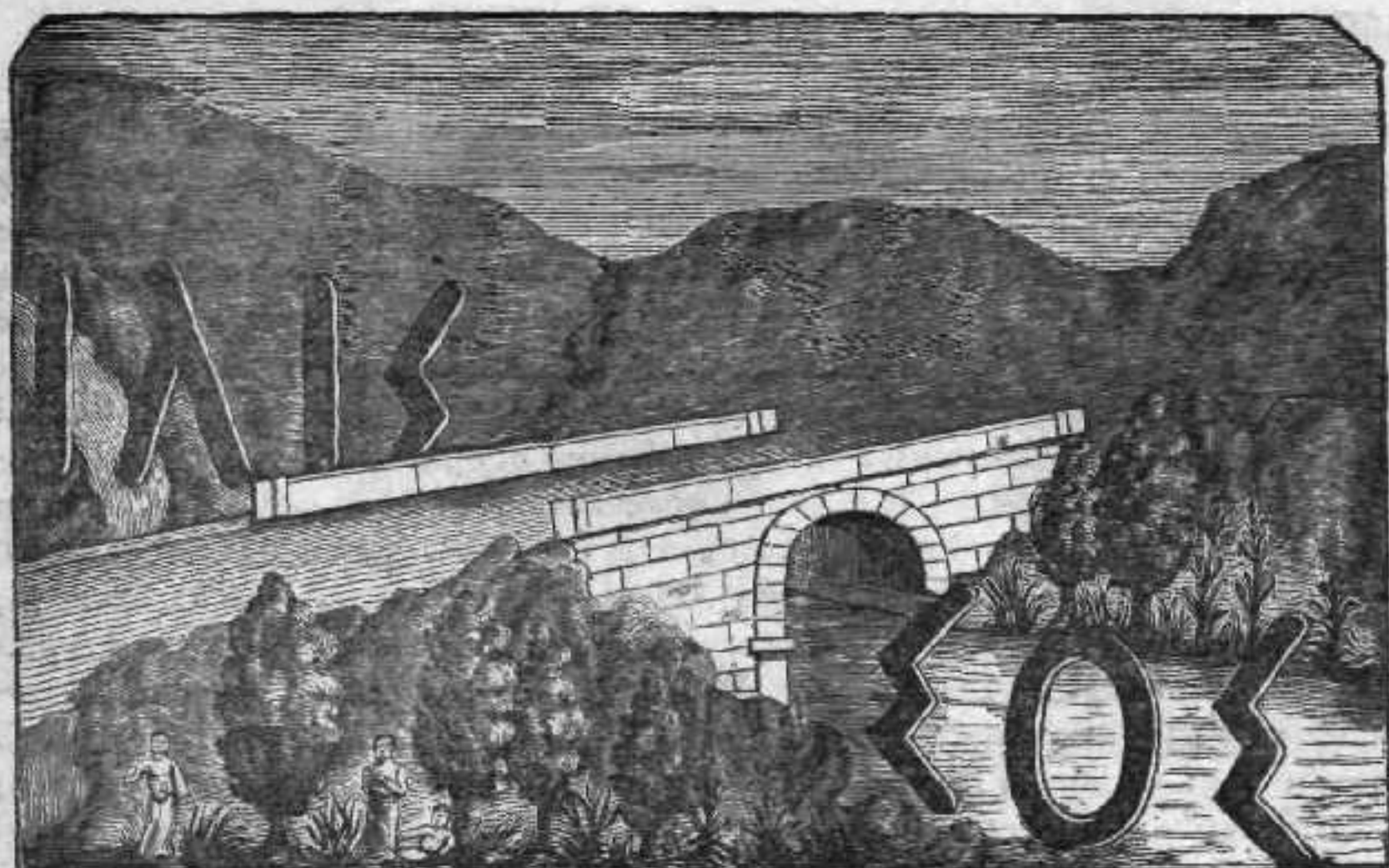

ΕΥΕΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 15 Ὀκτωβρίου 1868. | ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΣΤ΄.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ.

Ὅτε ὁ Θεὸς θέλων νὰ δημιουργήσῃ τὴν μηδαμινότητα συμπεριέλαβεν εἰς τὴν κάλπην αὐτῆς τὴν φύσιν καὶ ἐγέννησε τὸ πᾶν, ὅτε ἐδημιούργησε τὸ θαυμαστὸν ὥρολόγιον τῶν σφαιρῶν, ὅπως ἀσφαλίσῃ τὴν διάρκειαν τῶν ὄντων, ὅτε τέλος ἐνευσε νὰ ῥεύσῃ μία ἀπόρροια τοῦ ὄντος αὐτοῦ εἰς ἑκατομμύρια κόσμων, τότε ἐκ τῆς κινήσεως τῶν σφαιρῶν τούτων ὁ κόσμος ἐγεννήθη.

Πηδῆσας ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἀκινήτου αἰωνιότητος εἰς τὸ διάστημα, ἐφ' οὗ ἐκινεῖτο τὸ πᾶν, ἤρχισε νὰ φεύγῃ καὶ νὰ μὴ σταματᾷ πλέον, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς

ὥρας καὶ ἡμέρας, τὰ ἔτη καὶ τοὺς αἰῶνας· ἀδάμαστος δὲ ὢν, τρέχει μὲ βίαν καὶ λάμψιν πρὸς τὴν αἰωνιότητα καὶ θέλει τρέχει ἀκαταπαύστως, ὅπως φθάσῃ αὐτήν· δὲν θέλει ὅμως ἡσυχάσει εἰ μὴ εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὅλοι οἱ λάμποντες κόσμοι ἀναστρέψαντες τὰς ἑαυτῶν βάσεις πέσωσιν πάλιν εἰς τὸ χάος, ἐξ οὗ ἡ φωνὴ τοῦ πλάστου ἐκάλεσεν αὐτούς. Ἐως οὗ ὅμως ἡ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα φθάσῃ, ὁ Θεὸς διέταξε νὰ ἀκολουθῶσι καὶ θέλουσιν ἀκολουθεῖ τὴν ἐκ τῶν κίνησιν τακτικῶς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀναγκαίως θέλει τρέχει μετ' αὐτοῦ· θέλει ἔχει αὐτὸν ὡς κτῆμά του.

Τί δὲ εἶναι ὁ χρόνος διὰ τὸν ἄνθρωπον; Εἶναι τὸ μόνον κτῆμα, ὅπερ ἐξ ὅλων τῶν φθαρτῶν ἀνήκει εἰς αὐτόν, εἶναι τὸ δῶρον οὗτινος καρπούμενοι διὰ τῆς ἐργασίας πληροῦμεν τὰς ἀνάγκας ἡμῶν, εἶναι τέλος ἡ ἀ-

φετηρία τῆς ἐργασίας, πηγῆς παντός πλούτου καὶ πάσης ἀρετῆς· διὰ τοῦτο ἐνεγράφη χρυσοῖς γράμμασι παντοῦ τῆς ἀρχαιότητος «Χρόνου Φείδου»· τὸ δὲ Ἡσιόδειον ῥητὸν αἴργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, αἰργίη δὲ τ' ὄνειδος· ἡχῆσαν πανταχοῦ, ἔφερε τὰ λαμπρὰ καὶ τεράστια ταῦτα ἔργα, ἅτινα ἐκπλήττουσιν ἐν ὅλῳ θεωρούμενα καὶ αὐτὸν τὸν δαιμόνιον νοῦν.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ λαμπρὸν τοῦτο δῶρον, τὸ πλεόν θελκτικὸν τοῦ χρυσοῦ, εἶναι διὰ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων βαρὺ φορτίον, βαρύτερον καὶ τοῦ μολύβδου· δέχονται αὐτὸ μετ' ἀδιαφορίας, καὶ χωρὶς νὰ μετρώσι τὰς ὥρας, αἵτινες ὠρίσθησαν δι' αὐτοὺς, διέρχονται τὰ ἔτη χωρὶς ποσῶς νὰ ἐργασθῶσι, χωρὶς νὰ ἀποτίσωσι τὸ πρὸς τὴν ἀρετὴν χρέος.

Ἐν τούτοις, καθὼς δὲν δύναται τις νὰ λουσθῇ δις ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων ποταμοῦ τινός, οὕτω δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ δις εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, εἰς τὴν αὐτὴν ζωὴν· ὁ ποταμὸς καὶ ἡ ζωὴ παρέρχονται καὶ μεταβάλλονται ἀκαταπαύστως, χωρὶς νὰ φαίνονται ὅτι μεταβάλλονται· ὁ δὲ ἄνθρωπος δὲν σκέπτεται τὸν ἀπειρον ὄγκον καὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος διὰ παντός βυθίζεται εἰς τὸν Ὠκεανὸν τῶν θαλάσσων καὶ τοῦ χρόνου, ἀλλ' ἐνασχολούμενος εἰς κούφους διασκεδάσεις, ἀκολουθεῖ εὐχαρίστως τὰ κύματα, ἅτινα δεσμεύουσιν αὐτὸν, καὶ καταβαίνει μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ὀρμητικὸν κατήφορον, ὅστις ἄγει αὐτὸν πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Αἶφνης ὁ σκόπελος κεκρυμμένος ἐξέρχεται τῶν ὑδάτων, φριάττει, ἡ φρίκη πίπτει περίξ αὐτοῦ, ἡ εὐθραυστος λέμβος ἐγγίζει, θραύεται καὶ διασκορπίζεται· οὕτω πάσχουσιν ἐκεῖνοι οἵτινες ἀφίνουσι νὰ ῥέῃ ὁ χρόνος ἄνευ ἐργασίας, ἄνευ ἀρετῆς.

Οἱ αἰῶνες ἐφάνησαν ὅτι γεννώσιν ἀρκετοὺς φιλοσόφους, οἵτινες ἐσκέφθησαν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου καὶ ἐσύστησαν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ πόσον εἶναι σπάνιον ὃν ὁ σῶφρων, ὁ γνωρίζων νὰ ἐκτιμῇ τὰς ὥρας καὶ νὰ μεταφέρῃ ὅλην τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς ἑαυτόν. Ὑπῆρξεν ὅμως ἡγεμὼν, ὅστις ἐκραζεν «ἀπώλεσα μίαν ἡμέραν»· ἀληθῶς ὁ ἐνάρετος οὗτος αὐτοκράτωρ ἦτο μεταξὺ τῶν πρώτων

τῶν θνητῶν, καὶ πρὶν εἰσέτι προσφερθῇ αὐτῷ τὸ στέμμα, ἦτον ἄξιος νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ παντός.

Εἶναι λοιπὸν ὁμόνος ἐξ ὅλων τῶν φθαρτῶν κτημάτων ὁ χρόνος, ὅστις ἀνήκει εἰς ἡμᾶς· τὰ ἐπίλοιπα εἶναι ὑποτεταγμένα εἰς τὴν δύναμιν τῶν τυχαίων· καὶ ὁμοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν βλέπουν τοῦτο ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν παθῶν, αἱ δὲ χεῖρες δὲν ἡξέουσι νὰ ἐγγίσωσι τὸν μέγαν τοῦτον θησαυρόν· καὶ ἐνῷ ἡ φύσις χρησιμοποιοῖ ὅλας τὰς στιγμὰς καὶ γονιμοποιεῖ τὰ πάντα, ἀναγκάζουσα ἐκάστην ὥραν νὰ πληρώνῃ εἰς αὐτὴν φόρον, ὁ ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει αὐτὴν ὡς παράδειγμα· ἀλλ' ἐξεγείρεται σφοδρῶς καὶ κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ πλάστου, ἐλέγχων αὐτὴν διότι μετᾷ τὴν ζωὴν ἡμῶν μὲ φυλάργυρον χεῖρα· καὶ λυπούμεθα διατὶ ἡ ζωὴ νὰ μὴ ᾔναι πολὺ μακρά, ὁ δὲ θάνατος προσκαλεῖται πολλάκις ὑφ' ἡμῶν ἵνα μᾶς δώσῃ χεῖρα βοηθείας, καὶ ὅμως ἐρχόμενος ὠθεῖται παρ' ἡμῶν καὶ ὀνομάζεται σκληρὸς, ἡ δὲ ζωὴ καὶ τὰ ἔτη δὲν φαίνονται εἰμὴ μία στιγμή.

Ἀλλὰ διατὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μᾶς θορυβοῦσιν ἐξ ἴσου καὶ μήτε ἡ ζωὴ, μήτε ὁ θάνατος ἀρέσκει εἰς ἡμᾶς; διατὶ αἱ ἀγωνοὶ αὗται ἡμέραι εἶναι ἀνούσιοι, ἐν ὅσῳ διαρκοῦσι καὶ, ἀφοῦ παρέλθωσιν, ἐπανέρχονται, ἵνα εὐτυχίσωσι τὴν ἡμετέραν μνήμην μὲ τὰ ἑαυτῶν φαντάσματα; Διατὶ ἡ φρίκη τῶν φυλακῶν φαίνεται ὀλιγώτερον φρικαλέα τῆς θλίψεως; διατὶ ὁ αἰχμάλωτος εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἀλύσεων, ἢ ὅτι εἶναι ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ χρόνου ὁ κοῦφος καὶ νωθρός; ὅλαι αὗται αἱ ἀντιλογίαι δὲν ἐλέγχουσιν ἡμᾶς αὐτοὺς, διότι διατρέχομεν τὸν χρόνον ἄνευ ἐργασίας, ἄνευ ἀρετῆς.

Ἀληθῶς ἡ ἀργία μήτηρ ἐστὶ τῆς κακίας· καὶ τρώντι πόσαι κλοπαὶ καὶ καταχρήσεις, πόσοι φόνοι καὶ ἀναστατώσεις, πόσοι ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ ἐρημώσεις δὲν ἐγένοντο ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἐρινύος ταύτης; ἄνθρωποι συνειθισμένοι νὰ διημερεύωσιν ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ εἰς τὸ περὶ τὰ ξένα ἐνδιαφέρον (α), τὴν δὲ νύ-

(α) Ἀγγλος τις περιηγητῆς, κατὰ τὸ ἔτος

κταίς διαφόρων εἰδῶν διασκεδάσεις, οὐ μόνον δὲν προσαυξάνουσι τὴν περιουσίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπάρχουσαν κατασπαταλῶσι, καὶ ἀδημονοῦντες διότι θεόθεν δὲν πέμπονται αὐτοῖς ὅλα τ' ἀγαθὰ, ὠθοῦνται πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην, τὴν διαβολὴν καὶ συκοφαντίαν, καὶ μυρίας ἄλλας κακίας τεχνάζονται, ὅπως πληρώσωσι τὰς ὑλικὰς αὐτῶν ἀνάγκας.

Ἀφ' ἐτέρου ἄλλοι τραπέντες εἰς τὰ γράμματα καὶ ἐπιτυχόντες ὅπως δὴποτε κοινωνικῆς τινος θέσεως, ἐνὸς διδακτορικοῦ διπλώματος, ἐπαναπαύονται ἐν τῇ ἡμιμαθείᾳ ταύτῃ· μὴ ἔχοντες δὲ οὐδεμίαν ἀξίαν, συμπληροῦσι διὰ τῶν διαβολῶν καὶ τῶν τεχνηνέντων σοφισμάτων τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἔλλειψιν, καταστρέφοντες οὕτω καὶ τὰς ἑαυτῶν καὶ τὰς τῶν ἄλλων συνειδήσεις· οὕτω ἡ κακία ἐξαπλοῦσα πανταχοῦ τὰ ἑαυτῆς δίκτυα ἐμπερδεύει καὶ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν μεταβάλλονται εἰς τὰ τῶν κακιῶν, ὁ ἀγαθὸς θεωρεῖται βλάξ, ὁ εὐσυνειδήτος ἀνόητος, ὁ φαῦλος εὐφυής, ὁ διαβολεὺς ἐπαινεῖται καὶ ὁ κλέπτης θαυμάζεται καὶ τιμᾶται παρ' ὁλῶν, καὶ ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν σκάφος βαίνει κατὰ κρημνόν.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ Θεὸς προσήλωσε τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου, τὴν λύπην εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ· ἐὰν λοιπὸν τὴν θλίψιν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν, ὥς τρέχωμεν εἰς τὸ ἔργον· τὸ φάρμακον εἶναι ἀλάνθαστον· διὰ τοῦ ἔργου αἱ γεννηθεῖσαι ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν ἀνεκπλήρωτοι ἐπιθυμίαι πνίγονται καὶ ὁ δυστυχὴς θεωρούμενος ἐραστής, εἴτε παρθένου, εἴτε δόξης, εἴτε

πλούτου, εἴτε οἰουδὴποτε ἄλλου, ἀπαλλάσσεται καὶ ἀπαλλαττόμενος σώζεται. Ἄς μὴ ζητῶμεν λοιπὸν τὴν ἀπραξίαν πρὸς ἡσυχίαν ἡμῶν· αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς παρέχουσι τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἡδονήν· ὅστις δὲν ἔχει ποσῶς φροντίδας, εἶναι ἡναγκασμένος νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ὑποβληθῇ ἐκουσίως εἰς αὐτάς, ἐπὶ ποινῇ τοῦ νὰ μένῃ δυστυχής· ἡ ψυχὴ εὐχαριστεῖται ὅταν ἔχῃ ἀσχολίας καὶ ἡ χαρὰ εἶναι καρπὸς αὐξανόμενος εἰς τὸ πεδῖον τοῦ ἔργου.

Ἄλλ' ὁ ἄφρων ὅστις ἀπόλλυσι τὰς ἡμέρας αὐτοῦ παλαίων καὶ ἀντιταττόμενος κατὰ τοῦ Θεοῦ του, βιάζει τὸν ἑαυτόν του καὶ ὑποφέρει καταχθονίους προσπαθείας, ἐγείρει πόλεμον ἐσωτερικόν εἰς τὸ στήθος του· αἱ ἐπιθυμίαι του κτυποῦσι τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ τέλος ἡ καρδιά του διασχίζεται ὑπὸ μυρίων ἐναντίων παθῶν· ἄσωτος τῶν ἐτῶν, ἀγαπᾷ πάντοτε νὰ ζῇ καὶ ὠθεῖ τὸν χρόνον. Τὸν χρόνον τὸν ἀπομακρύνει, καὶ ὅμως αὐτὸς ὀλίγον θέλει νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτόν· πάσχει τὰ αὐτὰ μὲ δύο συζύγους καὶ ὡς συνεζευγμένους καὶ πάντοτε δυσηρεστημένους πρὸς ἀλλήλους.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιφυλαττομένη τύχη διὰ τὸν φαῦλον, διὰ τὸν ἄεργον· φεύγει τὴν θλίψιν, ἐνῶ ἡ θλίψις τὸν ἀκολουθεῖ. Βλέπετε τοὺς κομψοὺς καλλωπιστάς, τοὺς θηλυπρεπεῖς νεανίας καὶ τὰς νέας τῆς ἐποχῆς μας· ὄντα λεπτὰ καὶ εὐφρόσυνα, πάντοτε ἐστολισμένα μὲ ἄνθη, πάντοτε ἐνδεδυμένα μὲ χρώματα πολὺ θελκτικά· ὁ ἐλάχιστος κόπος θέλει τὰ καταβάλλει· αἱ χεῖρες αὐτῶν θέλουσι πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ βάρους ἀδρακτίου τινός, ἡ δὲ ὑπαρξίς αὕτη ἐπιβαρύνει αὐτὰ, χωρὶς ποικίλων διασκεδάσεων, αἵτινες ὑποστηρίζουσι καὶ ἀνανεώνουσι τὴν ὑπαρξίν των· καταβάλλονται τόσον, ὥστε ἐν τῇ τῆς ἡμέρας ἀποβαίνουσι σκελετοὶ ἐλαφροὶ καὶ διάπυροι, προσβάλλονται ἀπὸ τὰς ἐαρινὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου, ὥστε ὁ ἥλιος ἀδίκως χύνει τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ φῶς δι' αὐτά· αἱ δὲ ἡμέραι τοῦ θέρους εἶναι πλέον θάνατος, ὁ χειμὼν εἶναι ἡναγκασμένος νὰ παράγῃ δι' αὐτὰ ῥόδα, ὁ δὲ Ζέφυρος νὰ χορηγῇ αὔραν γλυκεῖαν καὶ θωπευτικὴν· θέλουσι ματαίως μεταβολάς, ιδέας νέας, ὅλα ταῦτα ὅπως δυνήθωσι νὰ σύρῳσιν ἄνευ

1848, διερχόμενος τὴν Κορινθίαν, εἶδεν ἡμέραν τινὰ ἐργάσιμον καὶ κατὰ τὴν τρίτην ὥραν M. M. πλῆθος Κορινθίων συνηθροισμένων ἐν τινι καφενείῳ· ἅμα δὲ τὸ γεγονός τοῦτο προσέπεσεν εἰς τὴν ὄρασίν του, ὁ Ἀγγλος ἐφώνησε πρὸς τὸν πλησίον του Ἕλληνα φίλον «εἰς ἐκκλησίαν βεβαίως ὁ Δῆμος τῶν Κορινθίων συνήλθεν ἵνα ἀποφασίσῃ τι»· μαθὼν ὅμως ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι συνήλθον ὅπως διέλθωσιν ἐν ἀργίᾳ ἐκεῖ τὴν ἡμέραν των, κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐλεεινολόγησε τοὺς Ἕλληνας· διότι οὐδέποτε, ἔλεγεν, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι ἐν ἐργασίμῳ ἡμέρᾳ τόσον πλῆθος καθήμενον.

γογγυσμοῦ τὸ βάρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν.

Καὶ ἐνῶ πράττουσι ταῦτα, αἱ ἡμέραι τῆς πάλης διέρχονται ἀστρηπηδόν, καὶ καταντῶσι μηδαμινοί, καθ' ἣν ὥραν τὰ μὲν αἵματα αὐτῶν παγωμένα διακόπτουσι τὴν πορείαν των, τὰ δὲ ἀντικείμενα τῆς ζωῆς φεύγουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των τόσον ταχέως, ὅσον φεύγουσιν αἱ παραλῖαι καὶ αἱ ὄχθαι ἐνώπιον τοῦ τρέχοντος ἀτμοπλοίου. Πῶς θέλουσιν ἐξαρκέσαι τότε εἰς τὰς ἀπείρους ἀνάγκας τοῦ σώματος καὶ τῶν πρὸς τοὺς συγγενεῖς των ἀναγκαίων καθηκόντων; εἰς ποίαν δ' ἡδονὴν στηριζόμενοι θέλουσι χαίρει διὰ τὸ παρελθόν των. Ἐάν δὲ καὶ τότε ἦναι πλούσιοι ποῦ θὰ ἦναι τὰ μάταια μεγαλείων; Ἄ! ἀπατῶμαι, θὰ εὐρίσκωνται εἰσέτι κεκαλυμμένοι ἀπὸ ποικιλόχρους ἐπικηδίου σημαίας καὶ ὑπὸ ὑπερμεγέθους μαρμαρίνου τάφου.

Ἐν Πάτραις τὴν 26 Ἰουλίου 1868.

Α. ΠΙΚΡΑΜΜΕΝΟΣ.

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ.

Δι' ἓν ἔτος τῶν ταλαιπωριῶν τοῦ λόρδου Βύρωνος ἔδιδον πᾶσαν χαρὰν τῆς ἰδικῆς μου μονάδος ἔγραψέ ποτε ὁ Λουδοκίνος Βοίρνιος, ἐκφράζει διὰ τούτου ὅτι ὁ περίφημος αἰοδὸς τοῦ πάθους καὶ τῆς μελαγχολίας καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ ὑπέφερε «γλυκεῖς πόνους»· διότι γλυκὺς εἶνε ὁ πόνος τῆς ἀγάπης, γίνεται δὲ πικρὸς μόνον διὰ τῆς περιφρονήσεως, ταύτην δὲ οὐδέ ποτε ἐδοκίμασεν ὁ ὦραϊος καὶ ὑπερήφανος ἀνὴρ. Αἱ ἐπιτυχίαι αὐτοῦ ἦσαν ἀπειράριθμοι, ὅπως αἱ τοῦ Δὸν Ζουάν, τοῦ ὁποίου τὴν ῥωμαντικὴν κακοήθειαν κατέστησε γνωστοτέραν δι' ἑνὸς τῶν θελκτικωτέρων ποιημάτων αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ Βύρων δὲν θὰ ἐγίνετο ὃν ἀνωτέρου εἵδους, οὔτε ποιητῆς, εἰάν δὲν εἶχε γνωρίσῃ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς, τοὺς ὁποίους καὶ οἱ εὐτυχέστεροι δὲν διαφεύγουσι.

Ὁ πόνος ὁ ἕνεκα τῆς ἀτελείας τῶν γηένων, οἱ περιορισμοὶ τῆς πτήσεως τῶν ιδεῶν, ἡ ἐπιθυμία ἀγνώστου εὐτυχίας ἐβασάνιζον τὸν ποιητὴν πλέον παντὸς ἄλλου θνητοῦ καὶ δὲν ἦτο προσωπεῖον φιλαρέσκου τὸ ὅτι παρίστα ἑαυτὸν ὡς ἀτυχῇ καὶ περιέβαλλε τὴν μοῦσαν αὐτοῦ μὲ μελανὴν σκέπην.

Ὁ Βύρων ἐγεννήθη τὴν 22 Ἰανουαρίου 1788 ἐν Λονδίῳ. Ὁ γάμος τῶν γονέων αὐτοῦ ἦτο πολὺ ἀτυχής· ὁ πλοίαρχος Βύρων δηλαδὴ εἶχε νυμφευθῇ τὴν σύζυγον αὐτοῦ μόνον χάριν τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν οὕτω πως, ὥστε αὕτη καί τοι ἀγαπῶσα αὐτὸν, τὸν ἐχωρίσθη. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ κατηνάλωσε ταχέως τὰ πάντα καὶ ὁ μικρὸς Βύρων ἐνωρὶς ἐδιδάχθη τὰς δυσχερείας κακῶς ἐχόντων οἰκονομικῶν, αἵτινες τὸν παρηκολούθησαν καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ. Ἄν καὶ ἀρχῇθεν μικρὰ ἐλπίς ὑπῆρχεν ὅτι ἤθελε γίνεαι λόρδος, ὅπερ ὕστερον διὰ κληρονομίας ἐγένετο, ἡ μήτηρ ὁμῶς αὐτοῦ εἶχεν ἀνέκαθεν τὴν ἰδέαν ὅτι ἤθελε γίνεαι λόρδος καὶ ἐνδοξος ἀνὴρ. Ὅτε δὲ κατὰ πρῶτον ἐχαιρετήθη ὡς κάτοχος τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ τίτλου, ὁ Βύρων ἐδάκρυσεν ἐκ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ. Δὲν ἔφερεν ὁμῶς καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς αὐτὸν, διότι ἡ αὕξησις τῆς κενοδοξίας καὶ ὑπεροψίας, ἥτις ἐκ τούτου προέκυψεν, ἔσχε κακίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς μορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, καὶ ἐνταύτῳ εὐρίσκετο εἰς δυσχερῆ θέσιν ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῆς θέσεως καὶ τῶν χρηματικῶν μέσων αὐτοῦ, διότι τὰ κτήματα τῆς λорδείας αὐτοῦ συνέκειντο τὸ πλεῖστον ἐξ ἐρειπιωμένων πύργων καὶ κακῶς διοικουμένων κτημάτων. Καὶ ἡ πρόωρος δὲ διαφθορά τῶν ἡθῶν αὐτοῦ ἦτο βεβαίως καρπὸς τοῦ τότε βίου τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατείας, εἰς ἣν εἶχε καταταχθῇ ὡς νέος λόρδος.

Περὶ ἑαυτοῦ δὲ λέγει «διέτρεξα πάντα τὰ στάδια τῆς ἀμαρτίας μετ' ἀκατανοήτου ταχύτητος, ἀλλ' ἄνευ ἀπολαύσεως· ἤσθην νόμην ἀποστροφὴν εἰς τὰς κοινὰς διασκεδάσεις τῶν συντρόφων μου, ἀλλ' ἡ ἐρημία καὶ τὸ ἐγκαταλελειμμένον τῆς καρδίας μου μὲ ἤγον εἰς χειρότερα λάθη, τῶν ἐκείνων».

Ἐν τῷ μέσῳ ὁμῶς τῶν ἀτάκτων διασκεδάσεων αὐτοῦ, μετὰ πυγμάχων, χορευτῶν